

Джаз

Вячеслав Рудковський

1

Сніг останніми роками став рідкістю, і навіть такого морозного січневого дня за ясного неба та відсутності вітру можна знайти достатньо теплий клаптик землі. Ось і зараз я лежу на підсохлій траві під старою обчикриженою яблунею та дрімаю під куцими променями зимового сонця. Хвіртка поруч, тож, якщо її відчинять, то й носом почую. В моєму поважному віці маю вже не такі добрі очі та вуха, але з нюхом все гаразд. Раніше ще нашорошував вуха, щоб не проґавити свист сусіда Володі, коли той хотів перекинути мені через паркан щось смачненьке. Але з появою в дворі зухвалого кудлатого цуценяти Гавчика господарі цю годівничку прикрили... Може й добре, що я зараз погано чую та бачу як це навіжене мале собаченя несамовито носиться по подвір'ю, хапає зубами все, що йому трапляється, та нещадно шматує. Розтросчена пластикова лійка, витягнуті посеред подвір'я моя та його підстилки, невеличкі поліна, оцинковане відро та емальований бідончик, різне ганчір'я, все, що погано лежало і не було ретельно приховане, розкидано по подвір'ю. Хазяйка вже махнула рукою на цей безлад і сподівається, що Гавчик підросте та вгамується. Невже й я в його віці був таким неспокійним?!... А яке ж воно ревниве!... Раніше, як хтось з господарів підходив до хвіртки, то я вже чув і зустрічав, а мене у відповідь приємно чухали за вушком, під шиєю, ще влягався на спину й живота підставляв. Тепер же першим кидається до хвіртки Гавчик, який нестримно стрибає, залишаючи своїми лапами брудні плями на одязі господарів та бризкаючи своїм фонтанчиком в неймовірному збудженні. Я вже мушу підчалапувати пізніше. Живіт не підставляю, бо лягти діло не хитре, а от вставати вже буде важкувато. Як тільки це мале цуценя бачить що мене гладять або за вушком чешуть, то кидається відтіснити та ще й нагло штовхається. Господарі ці ревності вже знають, тому невелику порцію своєї ласки дають мені згодом. На малого не ображаюся, цуценя ж.

Сонце вже котиться до обрію, стало мерзлякувато, треба мені перебиратися в будку. Ой, йой, йой, мої задні лапи і так вже ледве переставляються, а тут ще залякли! ... Ох! Крок, ще крок ... Зараз зігріюся. Минулого року син хазяїна зробив мені чудовий подарунок! Вже другий рік моя будка має опалення — панель підігріву на всю бокову стінку. Тепер, коли на дворі стає морозно, я відчуваю спиною приємне тепло, яке мені зараз зовсім не завадить.

2

Свого майбутнього хазяїна я вперше побачив на третій місяць після Різдва, на яке я саме з'явився на світ. Він присів навпочіпки, усміхнувся і простягнув мені свою руку

для знайомства. Я на своїх ще не певних лапах підійшов і втягнув носом новий запах, сів та став з цікавістю розглядати незнайомця. Мабуть, ми сподобалися один одному, бо невдовзі я вже сидів у його сумці, вистромивши голову, а поруч у кріслі сидів він і крутив велике чорне кільце перед собою. Піді мною щось гуділо, вібрувало, і я нічого не бачив за межами рухомої будки, в якій ми обоє сиділи, бо вікна були зависоко.

Я опинився у помешканні, де крім господаря була ще хазяйка та їх двоє діток. Вони усміхалися, лагідно щось говорили і пестливо гладили мені голову, спинку, животик, легенько чухали за вушками. Мене ретельно вимили, закутали у рушник, і я ще довго не злазив з рук нових членів моєї зграї. Потім була слизька підлога, бо лапи часом кумедно роз'їжджалися. Було весело розбігтися по ленолеумі довгого коридора і на повороті в кімнату дрейфувати, а часом кумедно ковзати завалившись на бочок. В кінці коридору мені виділили місце і поклали м'яку підстилку, на якій я солодко спав, часом трохи поскиглюючи або сіпаючи лапами, немов я й уві сні продовжував кудись бігти.

Пишаюся тим, як мене назвали. Певен, що ніхто з чотирилапих не має такої музичної клички. Вона так приємно звучить — коротко, одночасно м'яко і дзвінко. Коли мене кличуть, я залюбки біжу назустріч, трохи примруживши очі. Коли жіночка в блакитному халаті після щеплення вписувала в синю книжечку мою кличку, то на її обличчі сяяла широка усмішка й вона казала, що ще ніколи не чула, щоб цуценя так називали.

Апетит у мене хороший. Годують добре, гріх жалітися, але мені завжди хочеться їсти. Якось господар вирішив пожартувати. Дав мені апетитну смачну кістку, і тільки я її обслинив, як він забрав у мене цю смакоту. Кому таке до вподоби? Звісно, я дав зрозуміти, що такі жарти мені не подобаються, і загарчав. В цю ж мить я побачив на обличчі хазяїна подив одночасно з захватом і почув: "Ви чули його голос?! Такий малий, а від його голосу мороз по шкірі!". Комплімент приймається, господарю. Ти тут, звісно, головний, але буду вдячний, якщо повернеш мені цю кістку. Після короткої паузи, й легкого поплескування долоні хазяїна по моїй спині, я продовжив смакувати.

Невдовзі мене переселили з квартири, в стінах якої мені було вже тіснувато, у чудовий просторий садок, огорожений дерев'яним парканом. Я був вражений новим простором, небом над головою, смарагдовою зеленню, квітами, безліччю нових запахів і звуків! Вже впевнено тримався на ногах і міг бігати досхочу. А ще там жив Жук — мій новий чотирилапий друг з чорною дещо кудлатою шерстю, кінчики якої виблискували сріблом. Він мав маленьку білу борідку і гарненьку таку ж білу краватку під шиєю. Я був з ним майже одного зросту, але він був старшим і таким залишався, коли навіть згодом я став значно вищим за нього. Ми швидко познайомилися, потоваришували і були завжди разом у садку, спільно протоптуючи в ньому стежки. Критий шифером вольєр, в якому стояла моя будка, майже ніколи не зачинявся. Хоча господар і не жив у старому будинку, що стояв тоді пустою серед цієї зелені, але кожного ранку та ще інколи ввечері він приходив, брав мене на повідок, і ми виходили через хвіртку в місто на прогулянку. Тримаючись поруч свого хазяїна, я ходив вулицями і знайомився з різноманіттям навколишнього світу. Повз мене проходили люди то з ароматом

парфумів, то із запахом спітнілого тіла, дорогою проносилися автомобілі зі своїм смородом, тротуарами проїжджали возики з малюками, що пахнули молоком, або чимчикували нетвердою ногою літні люди з запахом затхлих помешкань. Мені дуже не подобалося, як тхнуло від безхатків і запах алкоголю.

Восени я вже був пристойного зросту і набрав ваги, а міцна постава і трохи обвислі щоки підказували, що в мені тече кров серйозного бійцівського пса, тому господар на прогулянку одягав мені строгого ошийника і тримав на короткому повідку. Я бачив як люди затримували на мені погляд і відчував їхню настороженість. Якось один перехожий з алкогольним душком звернув на нас особливу увагу і почав сипати в мій бік компліменти, потім захотів ще й погладити. Господар відмовляв і попереджав чоловіка, що мені це не сподобається, але той не зважав, казав, що його собаки люблять, і почав до нас підходити. Як тільки він опинився за два кроки, я рвонув з місця, але господар був готовий і міцно тримав повідок, тому мені тільки вдалося ривком стати на задні лапи, клацнути зубами перед обличчям нетверезого чоловіка і своїм голосом переказати те, що йому вже казав мій хазяїн. Бачили б ви обличчя того невдахи після мого короткого зауваження.

Зазвичай під час прогулянки ми проходили крізь житлову забудову нашого невеликого міста, поки не опинялися в широкому полі, де мене звільняли з повідка. Певний час заради маленького смаколика я виконував різні команди господаря. Потім було просто приємно його слухатися, чути його тепле слово і легке поплескування по спині. Особливо мені подобалася команда "вми", коли треба було миттєво лягти на бік, витягнути лапи і завмерти — лежи собі та пишайся зразковим виконанням. З приємною втомою я повертався до Жука в садок і ділився своїми враженнями. Кожного разу, як господар казав, що йдемо гуляти і в його руці з'являвся повідок, я миттю опинявся біля хвіртки, готовий підставити голову під ошийник.

3

Наш садок від ділянки іншого сусіда Валери відгороджував невисокий довгий паркан, стовпчики якого вже похилилися, а дошки місцями прогнили і ледь трималися. Жук без особливих зусиль міг пролазити через діри в тій огорожі та розгулювати в чужих володіннях. Невдовзі якусь трухляву дошку я видавив, а якусь перегриз в тому паркані та став своєму другові складати компанію в прогулянках по чужих городах. Сусіди були зазвичай привітні та чемні й особливо не сердилися, коли я випадково потопчу їхню городину. У них була коротконога довговуха такса, яка мені чомусь не подобалася і майже завжди була в їхньому будинку, і ще під ногами плуталося якесь дрібне собаченя на тонких як сірники лапках. Пізніше у них з'явилася вівчарка Багіра, яка також часом розгулювала в нашому садку разом зі своєю дрібною подругою. Були такі періоди, коли сусіди закривали Багіру у вольєрі, а я в нестримному збудженні рвався до неї, декілька днів і ночей лежав під парканом поруч з її вольєром і страждав, навіть не торкаючись своєї їжі. Коли вже ця хвиля відкочувала, я повертався до своєї будки з впалими боками і від'їдався.

Хазяїн весь час був зайнятий якоюсь роботою. Завжди щось носив, перекладав, стукав, вимішував. То пила в руках, то лопата, то молоток. Мені подобалося бути завжди коло нього. Навіть, коли він різав білу цеглу якимсь дуже гучним інструментом, з-під якого летіли струмені пилу, я лежав поруч його ніг, поклавши голову на лапи, і спостерігав за роботою. Як сонце вже присідало за дерева і сутеніло, господар мив руки, а я і Жук чекали на кашу з апетитними шматочками м'яса. Мене годували вже як дорослого собаку тільки раз на добу. Тільки не думайте, що то був єдиний мій харч. Ми ж мешкали у садку! У теплі червневі дні дозрівала рожева черешня, нижні віти молодого дерева були так низько, що я міг залюбки куштувати солодкі ягоди. Коли господар ласував разом зі мною, то нахилив і мені якусь гілку зі стиглими соковитими черешнями. Випльовувати кісточки, як це робив він, я не вмів, тому наїдався швидше. Коли дозрівали вишні, то і вони були мені до вподоби. Їх було багато різних на смак. А ще я часом забідав в грядки огірків, виберу собі гарненького такого, відірву, потім ляжу в затінку в траву і гризу той огірок. Як добігало кінця спекотне літо, то вже й солодкі груші падали з дерев. Яблука я не любив, хіба що, коли спостерігав як хазяїн апетитно їсть соковитий "Сніжний кальвін", то міг попросити недогризок. Вітамінний сезон я завершував помідорами, які залишалися на посохлому бадиллі. Я ходив поміж тичками, що підтримували кущі, винюхував ці невеликі, але вже добре дозрілі плоди і смакував. Пізніше я ще міг добавляти до своєї щоденної каші волоські горіхи, які рясно вкривали землю під велетенським деревом. Інколи сам їх розгризав, іноді господар розколював шкаралупу, виймав ядра і давав мені. З першими приморозками, коли зі старого горіха геть облітало листя, мені залишалося чекати нового пробудження садка після його зимової сплячки.

4

Минула моя третя зима, яка була дуже сніжною, але той сніг зійшов рано, і земля вже розмерзлася. Крізь голе гілля старих яблунь і груш на наші з Жуком чорні спini падали вже відчутно теплі сонячні промені. Якось Жук забіг до сусідів через дірку в паркані, як він це вже робив безліч разів. Того дня Багіра була не в настрою, я б сказав навіть якоюсь особливо агресивною. Не знаю, що їй не сподобалося в поведінці Жука, який, треба визнати, був хоч і малий, але з характером. Вона раптово своєю пащею так схопила малого собаку, що той так і залишився лежати на тому місці й не міг до мене повернутися. Почувши пронизливе скавчання Жука, сусід Валера вибіг зі своєї хати, але вже нічого не міг вдіяти, тільки підняв мого друга ще ледь живого і переклав до нас за паркан. Жук не рухався. Я розгубився, ніколи ще не бачив його таким. Ходжу навколо нього, торкаю легенько лапою: "Підводься, друже! Що з тобою?" А Жук нерухомо лежав на сирій землі, його дихання ставало все слабше, поки взагалі не зупинилося. Не пам'ятаю скільки часу я лежав біля нього, поки не почув, що мене кличе господар, який прийшов з роботи. Зазвичай ми ввечері зустрічаємо його біля хвіртки, але зараз він не бачив нас за сараєм посеред садка. Я звівся на ноги і, опустивши голову, побрів назустріч голосу, що мене кликав. Хазяїн, звісно, звернув

увагу на мою ходу та опущений хвіст: "Що сталося, Джаз?" Мені було тоді не до звичних пестошів при зустрічі. Я розвернувся і повів господаря в глиб садка. Підійшовши до нерухомого тільця мого кудлатого друга, я потягнув носом, сподіваючись вловити його дихання, потім сперся на задні лапи, а передніми намагався його якось затиснути та підняти. З моїх грудей виривалися гарчання і хрипи, а господар, зрозумівши, що сталося, заляк на місці та стримував сльози, прикривши очі рукою. Сусід Валера, коли нас побачив, з жалем в голосі щось пояснював нам через паркан ... Хазяїн не без зусиль мене відвів і зачинив у вольєрі, а сам взяв в гаражі лопату і пішов за сарай. Я нічого не бачив, але чув як лопата вгризалася в сиру землю, гарчав і вив, кидаючись на сітку загорожі. Коли господар вже почистив лопату і випустив мене, я побіг на те місце, де ще чув запах Жука. Біля закинутого старого фундаменту, складеного з чималого гранітного каміння посеред садка, на невеличкому горбочку свіжої сиріє землі лежали складені один на одного два сірих шлакоблока. Сусіди згодом питали господаря: "А чому твій Джаз пізніми вечорами та ночами так виє?"

5

Минули холодні ночі, потемнішала смарагова зелень садка, давно відцвіли вишні, яблуні та груші, а рожева черешня саме наливалася цукром. Зранку вогняна куля викочувалася з-за дощатого паркану, пливла по небу над кронами фруктових дерев і покритим шифером сараєм, далі ковзала своїм полум'яним краєм по верхівці величезного старого горіха, перекочувалася з високої груші— бери на грушу-лимонку, з якої вже котилася вниз за обрій на відпочинок. Щодня надвечір я чекав на свого господаря, лежачи у тіні двоповерхової прибудови, яку він самотужки звів і вже котрий рік кожний день вкладав туди свою працю майже весь вільний час. Я чув його ходу і запах ще коли він підходив до воріт сусіда Володі, де він часом зупинявся на коротку розмову. Іноді він під'їжджав на авто, звук двигуна якого я вже добре знав. Відчинялася хвіртка і зашкарубла долоня гладила мою голову, спину, боки, тріпала вуха, пальці втирали мої трохи закислі очі. В цю мить щастя я влягався на спину і підставляв живіт і пахви під неймовірно приємні легкі почухування, примружуючи очі від задоволення. Потім я брав свій пухирчатий м'ячик, який був мені за своєрідного друга, і ми йшли в садок. Після короткої прогулянки господар перевдягався в робочий одяг і брався до своєї роботи, якій не було ні кінця, ні краю. Коли вже сутеніло, він втомлений від роботи виходив з пройми будинку, оголявся до пояса та змивав з себе пил і піт, нахилившись над відром, а я поруч з того ж відра хлебтав воду. Перед тим, як вже зачинити за собою хвіртку, він висипав мені в миску мою вечерю та налива в каструлю свіжої води. Ніч накривала двір і садок своїм зоряним покривалом. За парканом вздовж дороги ще деякий час ходили люди, проїжджали машини, самотній ліхтар освітлював з вулиці стіну будинку, невдовзі мої очі запліщувалися і мені щось снилося.

В теплу пору певними днями навідувалися дружина господаря та їх діти, які мене

дуже любили. Я залюбки підставлявся їх пестошам, щоб погладили, почухали, пограли зі мною м'ячиком. Неймовірно радів цим зустрічам, які розраджували мою самотність. Хазяйка зазвичай поралася на грядках та з квітами, а діти також в міру свого вміння долучалися до роботи в садку. Іноді син допомагав батькові на будівництві, коли двома руками не обійдешся. Як достигали ягоди, то я допомагав їх збирати з нижніх гілок, спочатку черешню, пізніше вишню, малину, смородину. З мене, звісно, такий собі помічник, бо збиралося все у мене в пузі, від чого воно надувалося.

Часом вдень так нудився на самоті, що хотілося вирватися на вулицю. Знаходив якусь непевну дошку в старому дерев'яному паркані та вилазив на вулицю. Орієнтувався дякуючи прогулянкам містом з господарем в мої перші роки. Часом зустрічав сусідів по вулиці, які мене добре знали. З сусідом Льонею навіть в магазин у глиб міста ходив. Як вже нагулювався, то лягав біля своєї хвіртки ззовні та чекав на господаря. Звісно, він мене журих за такі мої витівки, бо нашою відносно тихою вулицею прогулювалися мами чи бабусі з дітками у возиках, які лякалися мого зовнішнього вигляду, не знаючи мого доброго характеру. Журих, але не дуже, потім шукав у паркані ту дірку, якою я вилазив і латав її. Під час однієї моєї такої вилазки трапився мені біля нашої хвіртки сенбернар, якого вів на повідку його господар, що жив на сусідній вулиці. Коли я зустрічав менших за себе собак, то був майже байдужий до них, хіба що сусідська такса була винятком. А от такі здоровані, як цей сенбернар, запалювали захований в мені бійцівський характер. Я не зміг втриматися, щоб не показати цьому спокійному ззовні собаці хто контролює цю вулицю. Господар того сенбернара був напрочуд здивований моєю сміливістю і потім ще з повагою розказував моєму хазяїну як я відчайдушно зчепився з його суттєво більшим за мене псом. Дякуючи поміркованості господаря того собаки, він втримав його на повідку та швидко відвів від нашої хвіртки. Після тої короткої бійки я в збудженні зразу не відчув біль в своєму вусі. Мій господар навіть повів мене у клініку, щоб надали допомогу. Мене вклали на білий холодний металевий стіл. Кремезний лікар в синьому халаті та рукавицях почав лити щось пекуче на моє роздерте вухо, розтираючи його рукою. Пронизав неприємний біль, про що я повідомив лікаря, дещо затиснувши йому зубами долоню, бо я був без намордника. Далі мені вже не могли нічого зробити, бо лікар, схоже, був трохи ображений. Вухо згодом затягнулося, але після того випадку я насторожено ставився до будь-яких лікувальних процедур. Мій господар, звісно, хитрив, і йому вдавалося при необхідності якось обробляти мої рани, відволікаючи мою увагу.

6

Чим холодніші і довші ставали ночі, тим більше часу я залишався на одинці та ховався від вітру в своїй будці. В холодну пору року бачився, власне, лише з моїм господарем під час наших з ним вечірніх прогулянок в напівтемряві садка і коли він ще давав мені їсти та міняв воду. Останнім часом хазяїн і так був не дуже веселий, а коли з горіха вже геть злетіло листя, то я раптом побачив у його вологих очах таку тугу, що

здавалося він зараз завис, як я тоді, коли мене покинув Жук. Було схоже на те, що у господаря щось сталося. Він все рідше затримувався, щоб попрацювати в будинку, а згодом і зовсім не перевдягався у свій робочий одяг. Приходив, щоб привітатися, погратися зі мною м'ячиком, пройтися разом садком, погодувати мене, і залишити на самоті, щоб наступного дня знову до мене завітати. Як взимку випадало чимало снігу, то брав широку лопату та розчищав доріжки в дворі та до погребу. Коли він відкидав сніг з вулиці, то і мене випускав туди, а поки розчищав біля гаража та хвіртки, то я встигав прогулятися та позначити територію на білому снігу своїм жовтим маркером.

Навесні в дворі почали з'являтися нові не знайомі мені люди. Перед тим, як вони заходили в хвіртку, хазяйка зазвичай давала мені смачну кісточку та зачиняла у вольєрі. Згодом я вже познайомився з тими досить привітними дядьками, бо вони тривалий час займалися тут різними будівельними роботами. Через певний час мене вже не зачиняли у вольєрі, а ті робітники навіть пригощали мене смачненьким зі своїх обідів. Вірний мені господар продовжував приходити до мене вечорами, зажурено прогулювався зі мною садком, звично гладив, чухав за вухами, під пахвами, потім залишав мене з моєю порцією каші і виходив, зачиняючи за собою хвіртку.

В якісь особливі погожі дні, коли зупинялися будівельні роботи, в садку збиралися гуртом хазяї та їх діти, а інколи й деякі їх родичі. Тоді ставало галасливо, і мені було зовсім не нудно. На траву під грушу виставлявся стіл, лави, стільці. З гаража виносили металеві корита на ніжках, в яких розпалювали вогонь. Згодом у мене текла слина від запаху смаженого м'яса, яке нанизували на блискучі металеві палички. Коли всі всідалися за столом, то й я мостився поруч, і мені навіть іноді вдавалося отримати або поцупити шматочок м'яся. Було весело. Але врешті решт свято минало, і наступними днями я знову чекав вечора, коли завітає мій господар.

Минуло декілька років, в будинку з прибудовою завершилися будівельні роботи, і в нього переселилася хазяйка. Вона чомусь мешкала там самотньою, хоча деякий час в різні періоди там мешкали також і її діти, які вже стали дорослими, самостійними і згодом вже стали жити десь окремо. Відданий мені господар навідувався до мене кожного вечора, а в ті виняткові дні, коли він не міг до мене завітати, харч мені давала господиня. Взагалі хазяйка мене балувала. Зазвичай мене годували тільки ввечері, а відколи вона стала мешкати тут, то мені кожного ранку перепало щось невеличке, але смачненьке. А ще сусід Володя регулярно через паркан чимсь підгодовував. Апетит у мене завжди був хороший. Через певний час я обважнів, стало мені якось важкувато не тільки бігати, а й просто ходити та дихати. А як поженуся за котом, що забреде у двір, або нанервуюся з їжаком, добуваючи його з-під купи гілля в садку, то серце аж вистрибує з грудей. Господар, помітивши, що я значно набрав у вазі, став мало рухливий і важко дихаю, пішов у ветеринарну клініку за порадою. Після розмови з лікарем мою пайку врізали, через паркан ніхто вже не підгодовував, але все ж трішечки чогось смачненького добра хазяйка, дай боже їй здоров'я, мені зранку все ж давала. Господар розказував їй, що такі собаки в моєму поважному віці страждають на якусь гіпертрофію серця, коли серце збільшується в розмірі та масі, тому мені конче

необхідно схуднути, не перевантажуватися, не нервувати... Ага..., хіба ж з цими їжаками не будеш нервувати. Потім настав для нас всіх той страшний час, коли небом стало щось літати з жахливим гуркотом і зовсім поруч вибухати, що аж земля двигтіла. Я забивався глибше в куток своєї будки і тремтів від жаху. Тоді навіть господар частіше до мене навідувався.

7

Гавчик ще малим цуценям випробовував мене на міцність. А як він підріс, то мені взагалі стало важко чинити опір його невгамовній енергії та ревнощам. Сили мої вже не ті, задні лапи не слухаються, в очах імла, майже глухий. Часом зчепимся з ним з якоїсь дрібниці, то тільки робимо цим клопіт хазяйці. Раз так сталося, що під час чергової нашої сварки вона хотіла нас розборонити, то я зопалу, стримуючи Гавчика, випадково їй руку прикусив. Вона так зойкнула, що я аж розхвилювався за її руку. Чув як згодом господар клацав замком хвіртки, певно прибігав надавати допомогу та заспокоїти, але минулося. Відтоді, якщо ми гризлися між собою, то хазяйка нас водою розливала. Хоч у малого був свій вольєр, а у мене свій, нас зачиняли кожного окремо тільки тоді, коли годували, а весь інший час ми вільно гуляли по двору і садку та ходили один до одного у вольєри в гості. Інколи малий навіть ночував зі мною разом, а я в свою чергу часто вдень дримаю у його новій будці.

Останні рік-два мені вже стало складно на зігнутих лапах залазити в свою будку і особливо вилазити з неї після прохолодних ночей, коли все тіло залякло. Вхід був зроблений таким заввишки, щоб і я міг пролізти, і тепло не дуже вивітрювалося. Хазяїн помітив ті мої страждання і розпиляв той отвір, зробивши його таким, що я міг проходити практично не згинаючи свої лапи. А ще, сором казати, він останнім часом змушений все частіше після мене будку вичищати, встеляючи її свіжою соломкою. Вже мені й харч свій важко ковтати, давлюся, біда. Щось м'якеньке та дрібненьке я ще можу подужати своїми стертими зубами.

.Якось недобре мені. Ледь бачу злякане обличчя хазяйки, метушня . Метал мого ошийника. Голос сусіда . Мене несуть на покривалі. Гул двигуна авто. Яскраве світло. Блакитний халат. Щось гостре вкололо. Майже нічого не відчуваю, все поступово зникає... Моя безсила лапа в руці хазяйки... Далеко мій господар, певно.

* * *

Зникла імла з моїх очей!. Я зовсім невагомий високо над деревами!... Земля садка вкрита снігом. Бачу свого господаря з лопатою біля того місця, де я бачив останній раз Жука. Марно дзвенить метал об промерзлу землю, не вдовбати йому її. Кругом бігає невгамовний Гавчик. Невдовзі білий сніг садка розкреслюють стежини, якими зажурений хазяїн носить хмиз, гілля і складає його шар за шаром між грушою-беркою і грушою-лимонкою, утворюючи високе ложе. Агов, мій господарю, я тут, під хмарками, крізь які вже починає проглядати сонечко!. Язики полум'я облизують товсте гілля вишень, яблунь, груш, горіха. Сніг відступає, оголюючи темну землю. Біла пара і дим від вогнища піднімаються вгору, обвивають мене невидимого і підносять ще вище, де я

зливаюся з легкими білими хмаринками під куцими променями зимового сонця. Мені так легко!. Я щасливий!

Березень 2024 р.